

og engagerede kristne. Ledere af overbevisninger taler hele tiden om "deres sandhed" og beder os om, at tro dem, selv når deres ord er i direkte opposition til deres egne liv eller i konflikt med videnskabelig beviste tanker, vores tro eller hvad vi ved fra personlig erfaring. Disse ledere tilbyder ikke nogen nye veje mod livets fylde overhovedet. Vi kan alle blive fanget ind af de samme strømme af narcissisme, ignorance og stræben mod magt nogle gange. Den nye sandhed vi er kaldet til at leve nu og de kommende måneder og år, er, at vi ikke længere kan lade de fattigste i vores lande blive ramt uforholdsmæssigt meget af en verdensomspændende virus eller

af et politisk parti, en præsident eller en statsminister. Vores svar at stå sammen med de fattige må være i samklang med evangeliets kald til at dele alt, hvad vi har fået, med dem, der har mindre. Som Kongregation har både JPIC-kommissionen og Den Interkulturelle Komite hjulpet os med at skabe opmærksomhed på, hvor vi misbruger vores naturlige ressourcer (for eksempel vand), og de har givet os en øget bevidsthed om, hvad det betyder at være åben over for at leve respektfuldt med og sætte pris på forskellige kulturer. Som bladene er vi er kaldet at risikere at ændre vores "farve", vores adfærd, vores mønstre og tillade knoppen at

springe ud til nyt liv.

Som strømmene flytter bladene rundt i vandet, er vi omgivet af de stærke strømme fra andres tanker, og vi må ikke tillade os selv bare at flyde med, men vi må hellere risikere at leve vores egne overbevisninger, leve med mindre sikkerhed og komfort samt ændre mønstrene i vores levemåder. Vi må arbejde for de samme forvandlinger i det politiske system og i vores eget religiøse kommunitet, så de beslutninger, der bliver taget, reflekterer integritet, gennemsigtighed og sandhed samt Guds ønske om bæredygtige liv for mennesker og alle skabninger. Hvilken "farve" vil en sådan forvandling give hver en af os?

J P I C

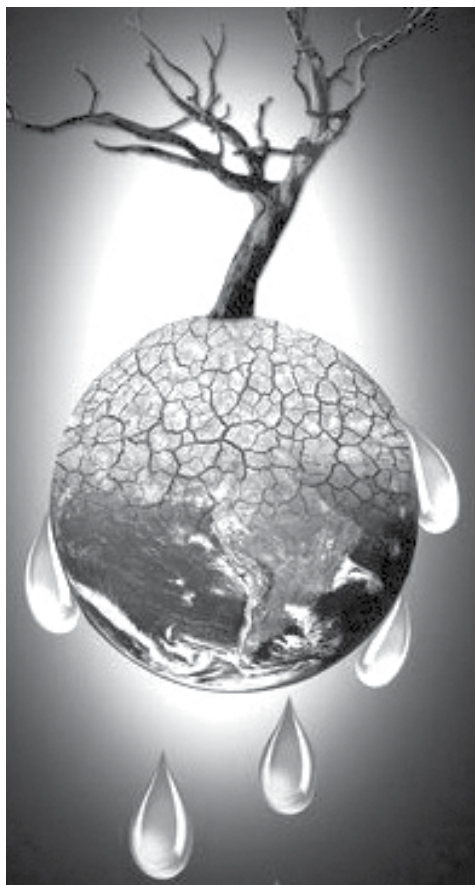
Vand er liv... brug det med omtanke

Sr. Archana og sr. Priyanka

Tanmaya-provinsen, Indien

Vand er en kostbar gave fra Gud til jorden. Livet på jorden eksisterer på grund af adgangen til vand. I sig selv er det uden smag, uden duft og uden farve. Det tilføjer smag, farve og behagelig duft til levende væsener på jorden. Det findes overalt og er kendt som "livet". Det tager intet fra os, men giver liv til os. Det har ingen form, men det tager form efter den beholder, hvori det findes. Vi finder det alle vegne: i floder, have, tanke, brønde og damme, men her mangler vi rent drikkevand. $\frac{3}{4}$ af jorden er vand, men alligevel er vi nødt til at spare på vandet, da kun en lille procentdel er rent vand.

Ingen vand, intet liv! Så det er

vores ansvar at spare på denne livets nektar, og det sker ved at ændre vores syn på denne vidunderlige naturlige ressource. Vi må sikre, at der ikke sker forurening af vandreservoirer via affald såsom spildevand og andre giftige væsker.

Vi er alle opmærksomme på at spare på vandet i Tanmaya. Det er en gylden chance for os at virkeliggøre, hvad vi har besluttet i forhold til at spare på vandet. I forhold til at samle regnvand har vi i ti år haft regnvandsopsamling – vandet bliver opsamlet, filtreret og sendt videre til brønden til genopfyldning. Hver af os er meget forsigtige med at bruge vand til bad, tøjvask og andre personlige gøremål.

Vi samler spildevandet fra tøjvask, opvask og bad, og det bliver brugt til at vande på marken og i haven. Vi har også læst artikler om at spare på vandet, som har gjort os

mere opmærksomme på, hvor vigtigt vand er for vores hverdag. Siden vi havde en kamp med at have nok vand i sommeren 2019, kan vi ikke forestille os et liv uden vand. Vi var nødt til at købe vand ikke bare til husholdningen, men også til at holde liv i frugttræerne i vores have. Da vi så det presserende

behov for vand, besluttede vi, at vi skulle have en åben brønd på 20 meter, og Gud velsignede os med masser af vand i den.

Vand er en af de største nødvendigheder for liv på jorden, men uheldigvis har vi glemt dette faktum og forbruger det uden at tænke på fremtiden. Vi må forstå, hvor vigtigt vand

er i vores liv og stoppe med at misbruge det, og bevæge os retning af en korrekt omgang med vandforbruget. Vi bør også beskytte det rene vand fra at blive ubrugeligt på grund af jordforurening eller vandforurening.

Spar på vandet... hver dråbe tæller.

Vokser i kærlighed med naturen

Sr. Mukti Ekka

Nirmala-provinsen, Indien

“**M**ens jeg går, går universet med mig... skønhed er på alle sider”, sådan lyder en traditionel Navajo-bøn. Vi er omgivet og indhyllet af naturen. Den vækker os hver morgen; fuglene med deres melodiose stemmer åbner vores øjne og overbringer beskeden om et ny dagry og et nyt liv. Naturen er vores vækkeur. Naturen med dens godhed gør vores morgener så fredfyldte, rolige, friske og løfter os op til at være i enhed med Skaberen – livgiveren. Hver dag lærer naturen os at leve vores liv med mening og glæde. Leo Tolstoy siger til os: ”En af de første betingelser for lykke er, at forbindelsen mellem menneskeheden og naturen ikke bliver ødelagt”. Naturen er den bedste bog, hvorfra vi kan lære og erfare at være i kontakt med vores indre selv og med Gud. Den giver alle slags mad – både fysisk og psykisk. Jo mere tid vi bruger i naturen, jo mere har vi det med at elske naturen. At være i naturen, at være omgivet af naturen, at leve i naturen skaber nærhed til Gud Skaberen og Guds Skaberværk.

De tre søstre (fra venstre) sr. Carmela Tigga, sr. Mukti Ekka, sr. Ursula Naretti med børnene på Asha Kiran

Som individer, kommuniter, Provinser, Regioner og Kongregationer er vi i nær kontakt med Skaberværket. ”JPIC – retfærdighed, fred og bevarelse af Skaberværket” har også givet en stærk drivkraft i forhold til naturen og forskellige aspekter af den. Som individer og som kommuniter bruger vi meget tid på at bede, at reflektere, at dele og at organisere begivenheder, der handler om forskellige emner indenfor klimaforandringer. Det har gjort os klogere og motiveret os til i sandhed at elske naturen, tage vare på den og at være med-skaber. Med Jane Goodalls ord: ”Det du gør,

gør en forskel, og du må beslutte dig for, hvilken slags forskel du vil gøre”. Som kommunitet her – vi søstre og beboere (børn med HIV) – arbejder vi på at gøre vores omgivelser bedre end i går ved at hjælpe naturen og blive grønnere. Jeg føler mig glad og stolt over at dele vores erfaringer med at tage vare på naturen og blive med-skaber. På ét år har vi har arbejdet hårdt på at grave og gøre jorden klar til at plante unge træer, blomster og lave køkkenhave. I tre måneder – fra maj til august 2020 - har vi ud over blomster og køkkenhave plantet 370 unge træer på vores område. I dag har vi været her i ét år og

har taget os af børnene med HIV, og vi har så meget glæde og begejstring ved at se det ufrugtbare land blive grønnere med planter, blomster og grønsager. Vores fælles indsats og vores lidenskab for at passe på moderjord har givet os farver og bragt nyt liv i vores apostolat på trods af Covid-19-pandemien.

I dag finder vi glæde i naturen, der sætter os i forbindelse med den skabende Gud. Vi erfarer en forandring nu, trækker frisk og ren luft ind og takker Gud for det farverige panorama i og rundt om Asha Kiran Rehabiliteringscenter i Ahmednagar, Maharashtra, i Indien.

Jeg slutter af med Pave Frans' ord: "Hvis selve det at være menneske bevæger mennesker til at nære omsorg for det miljø, som de er en del af, så erkender de kristne, at "deres ansvar for Guds skaber og deres pligt over for naturen og Skaberen er en fundamental del af deres tro"" (Laudato Si, 64).

PROVINS/REGION/MISSION

Mozambique – et fantastisk land

**Sr. Eliane Costa Santana,
sr. Maria Inez Leite Ramos
og sr. Vilma de Oliveira**

Brasilien

Siden starten af missionen i Mozambique har søstrene altid været involveret i uddannelsen af ledere, i vejledning af forskellige grupper og i kommissioner i bispedømmet. I Mocimboa da Praia var der i mange år ingen missionærer eller præster. Ud over arbejdet i menigheden, påtog søstrene sig andre opgaver i samarbejde med regeringen og Caritas i bispedømmet for at hjælpe fejrlærte børn, mennesker med AIDS samt bønder i de lokale landsbyer. De vejledte også de unge piger, der blev gravide tidligt, kvinder, som havde problemer i deres familier, samt vejledte studerende. Og de underviste befolkningen i håndværk og sundhedslære.

Som tiden gik, så søstrene befolkningens behov for vand. Og i samarbejde med Kongregationen og venner, engagerede de sig i et projekt for at bygge en cisterne, der skulle

afhjælpe befolkningens lidelser. Derudover startede de projekter med at opdrætte grise, geder og kyllinger og etablerede et fællesskab omkring en køkkenhave med grønsager, så familierne blev selvforsynende.

På grund af megen ulighed og mange forsvarsløse børn og ældre, etablerede søstrene et ernæringsprojekt med hjælp fra lokale. De brugte de metoder til menighedspleje, som er udbredt i Brasilien. Hjemmelavede produkter og beriget mel blev udviklet for at styrke de syge og underernærede børn og ældre.

Som tiden gik, opstod der nye behov og andre søstre kom for at hjælpe. Et presserende problem var en skole for børn på 4-6 år. Derfor blev der bygget en skole. Børnene kom til skolen, fik noget at spise, lærte portugisisk og kom i kontakt med en helt anden verden. Og vigtigst af alt fik de omsorg, opmærksomhed og kærlighed. Hvilken glæde at se de frø, der blev sået, vokse sig stærke og levende.

Til vores store overraskelse vågnede hele befolkningen den 5. oktober 2017 op til lyden af skydevåben. Det var det første registrerede angreb

**Sr. Maria Inéz sammen med et barn
fra lokalsamfundet**

på Cabo Delgado og Mocimboa da Praia. Bevæbnede mænd terroriserede landsbyen Mocimboa da Praia, og de drog derefter til andre landsbyer i området og begyndte at angribe og sprede frygt og ødelæggelse i hele befolkningen. Med ødelæggelsen af landsbyerne, blev Vila et tilflugtssted for familierne. Da befolkningens behov stod klare, søgte sognets Caritas efter

måder at hjælpe på. De uddelte frø, så befolkningen kunne deltage i landbruget og gav undervisning til de forflyttede børn. Vi – søstre – engagerede os i den formelle undervisning og udviklingen af den lokale radio, og det gav en mulighed for børn og unge til at udvikle projekter.

Efter nogen tid så det ud som om, at alt gik godt. Men ved dagry den 23. marts 2020 blev Vila angrebet igen fra alle retninger. Oprørerne og militæret kæmpede mod hinanden i fem dage. I den periode var vores hus åbent for mennesker, der var på flugt fra krigen, og vi gav 67 personer tag over hovedet. Derefter blev kampene

mellem militæret og oprørerne mere intense og fandt oftere sted, og de fortsatte ind i juni og juli måneder. Hver dag blev kampene mere intense i vores region.

Sr. Maria Inês og sr. Eliane blev dér igennem den forfærdelige periode, og de blev vidner på vores tro og håb som sande Sankt Joseph Søstre. Søstre, der ikke løber væk fra konflikten, når folk har allermost behov. Vores hus blev et sted, der kunne byde folk velkommen, give husly og beskyttelse til alle, der flygtede fra krig, hungersnød, tørst og kulde. Folk der havde mistet alt. Den 12. august blev vores hus invaderet af 30 bevæbnede mænd med maskinpistoler.

De ledte efter medlemmer af militæret. De troede, at vi søstre skjulte militærpersoner i huset. Da invasionen startede, var søstrene i stand til at hjælpe de, der havde søgt tilflugt hos dem. Kun de to søstre, en kvinde med nyfødt barn, to børn og en handicappet ældre kvinde forblev i huset. Huset blev undersøgt og plyndret. Søstrene blev taget med sammen med kvinden og de to børn til en lejr. Og de blev sat fri igen den 6. september 2020. Sankt Joseph Søstrenes mission er at være der for dem med de største behov og lidelser i troskab over for Guds rige. Tiden i Mozambique har helt sikkert bidraget til at styrke ånden i vores mission.

Sr. Vilma og sr. Eliane ved en fejring i lokalsamfundet

Nye Helgener

Sr. Irene Ferraz Pellegrini	86	Brasilien	31.08.2020
Sr. Rose Sendeski	96	Frankrig	08.09.2020
Sr. Marie-Cyprien Bochard	100	Frankrig	25.09.2020
Sr. Marie-Renée Ract Mugnerot	93	Frankrig	20.10.2020

Et livgivende netværk i Europa

Sr. Maria Cristina Gavazzi

Italien

På vegne af styregruppen (sr. Jona, sr. Maria Cristina og sr. Marianne) sammen med Den Forberedende Kommission (sr. Sally, sr. Mariaelena og sr. Piluca) vil jeg gerne byde jer alle velkommen til dette møde, der egentlig skulle have været afholdt på Stella Matutina, men som nu bliver afholdt på Zoom. Vi går glip af at se hinandens ansigter, og vi går glip af de uformelle samtaler i pauserne, ved måltider og om aftenen. Vores liv er blevet mindre sociale og mere isolerede. Men vi er alle bag en computerskærm, og vi takker jer for at deltage på den måde. Med disse ord vil sr. Marianne (Danmark) officielt åbne det 4. møde for europæiske ledere afholdt via Zoom den 26. til 29. august.

Som vi alle godt ved, har den nuværende pandemi fremkaldt nye udfordringer. Det får os til at stille spørgsmål om, hvordan vi drager omsorg for de ældre søstre, vores søstre under uddannelse, vores apostolater og vores lederskab. Hele situationen indeholder spørgsmål om, hvordan vi gerne vil leve vores mission som Sankt Joseph Søstre af Chambéry i Europa. Er vi fortsat selvforsynende i vores Provinser, Regioner og Missioner, eller ser vi et muligt samarbejde i Europa i

dag?

Da dette møde i august 2020 var planlagt til at være det sidste møde ansigt til ansigt før Generalkapitlet 2021, tilbød Generalrådet os muligheden for en mødeleder (sr. Piluca Benavente Serrano, MSOLA) til at hjælpe med at finde en struktur, et netværk til effektivt samarbejde – et netværk, der ikke udbygger den struktur, som allerede findes i vores Provinser og Regioner, men som vil lede frem mod en proces, der skaber en europæisk Provins i fremtiden.

Ved afslutningen af det fire-dages møde er de resultater, vi nåede, opmuntrende og lovende: et europæisk netværk, der involverer alle søstre, og som er organiseret gennem møder (via Zoom eller ansigt til ansigt) mellem provincialpriorinder og regionskoordinatorer, provins/regionsrådgiver sammen, nye medlemmer, midaldrende søstre og ældre søstre. Dette europæiske netværk vil blive sat i gang af styregruppen (hvis

rolle og funktion også skal defineres) og vil bestå af Uddannelseskommissionen, kontaktpersonerne i ICC og JPIC samt lederne af de forskellige grupper af associerede. Spørgsmålet om, hvorvidt der skal være en permanent Uddannelseskommission på europæisk niveau står fortsat åbent.

Andre måder at samarbejde på kunne også være gennem støtte og samarbejde i missionen og med fælles missionsprojekter. Missionens tilstedeværelse i Frankrig fortsætter i kommuniteterne Provinser, Regioner og Missioner, på retrætecentre med kurser åbne for søstre og lægfolk i Europa og blandt søstre, der er involveret i kaldsarbejde.

Netværket blev skabt med en klar vision og delt blandt alle ledere. Det næste skridt tages i begyndelse af november måned, og det vil være at give netværket en konkret form samt definere roller og funktioner. Dette bliver præsenteret på Generalkapitlet 2021.

Det var inspirerende at se, hvordan vi arbejdede sammen via Zoom selv i gruppearbejde. Jeg savnede samtalen ansigt til ansigt, men når det ikke er muligt, må vi bare fortsætte via Zoom. - Marit (Norge).

Selv om det var virtuelt, fandt jeg alligevel vores møde meget vigtigt i forhold til at styrke vores relationer blandt lederne. Jeg følte, at vi delte fælles interesser for fremtiden. - Jona (Frankrig).

Det var et glædesfyldt møde fyldt af håb for en fælles fremtid for CSJ i Europa. Der er paratheden til at forpligte os selv til at gå samme, til at slutte os til vores liv i fællesskab. - Gisela (Danmark)

Sammen at se efter mulige veje for vores Europa... gav mig tillid og opmuntrede mig til at leve dette møde for europæiske ledere med åbenhed. - Alessandra (Italien)

For mig var det berigende at være sammen igen – at se, at tale, at dele, selvom det var via Zoom. Jeg tror, at det hjalp os med at bevæge os videre sammen... - Anette (Norge)

Fejring af eukaristien under Covid-19

Sr. Rose Marie Dubay

USA

Her i USA er kirkerne nu åbne og kan byde nogle folk velkomne til at fejre eukaristien, men alligevel er antallet, der kan deltage, meget begrænset. Og de, der bor på plejehjem, kan ikke forlade stedet for at deltage i fællesskabet, selvom de gerne ville. For at sikre social afstand og undgå en mulig spredning af Covid-19 i provinshuse og plejehjem, er det ikke tilladt for beboerne at spise sammen i spisestuen; de må blive på deres værelser. Her i West Hartford er vi så heldige, at vi er i stand til at spise sammen, mens vi holder en social afstand. Men da det ikke er muligt at holde social afstand i kapellet, har vi i mange måneder været begrænset til at deltage i eukaristien ved at se messen i TV.

Fornyeligt blev messen i TV fejret af en ældre præst, der sandsynligvis har været ramt af et slagtilfælde, men det forhindrede ham ikke fra at læse en af de smukkeste og glædesfyldte messer, vi har oplevet. Hans godhed og kærlighed kunne ses i alle hans handlinger og gav indtryk af en mand fyldt af Guds kærlighed og under. Hans korte

prædiken udtrykte en fylde af Guds nåde og overflod givet til ham, da han kærligt omfavnede sine svagheder. Hvad denne præst manglede i sin lammede krop, forhindrede ham ikke i at udtrykke, at hans hjerte er fyldt af Guds kærlighed. Det blev vidunderligt udtrykt af en, der er fyldt af glæde og forbløffelse over Gud, som han ved har elsket ham gennem hele sit liv!

Det var rørende, da præsten bad for alle dem, der bor på et plejehjem – et sted han sandsynligvis også selv bor. Præstens alder og svagheder får en til at tænke på nedgangen for den katolske kirke så vel som de mange Kongregationer med ordenskvinder og ordensmænd – et levende aktiv der er uddøende, for kirkens mission. Er det, hvad der ligger i horisonten for dedikerede ordensfolk i kirken?

Det er vores livserfaring her på Sedgwick Cedars, der er provinshus og plejehjem for de søstre, der har brug for hjælp. Et liv

Sr. Rose Marie Dubay ved sin computer

for ordenskvinder, der snubler afsted med rollatorer og stokke, mens vi lever et ensartet liv hver dag. Men – som vi så ved messen – tror jeg, at præsten har lært os, at han ved at acceptere handicap og begrænsninger med kærligt og nådigt hjerte og med opmærksomhed på Guds dybe og vedholdende kærlighed, har givet ham styrken og beslutsomheden til at gøre hver dag til den bedste, han nogensinde har levet. Jeg beder for, at Guds giver os fred, der bevarer os i alle vores bestræbelser, at de bliver et udtryk for Guds kærlighed og glæde overfor hinanden gennem hele dagen, og at vi også med alle vores svagheder og handicap beder om nåden til at gøre hver eneste dag til den bedste, vi nogensinde har levet.

At sætte fødderne i Amazonas – en missionærs arbejde

Sr. Talita Angélica da Silva Santos

Brasilien

Siden 6. marts 2020 har jeg været en del af missionen med søstre fra flere Kongregationer i Boa Vista do Cucari Pará. Jeg tilstår, at efter jeg har lidt af nethindeløsning, grå stær og nogle operationer i øjnene, der gav mig begrænsninger på synet, har jeg mistet håbet i forhold til at arbejde her som missionær. Men da mit hjerte var fredfyldt, modtog jeg med glæde forslaget om at være her og at komme til Amazonas. Begejstring, taknemlighed og stor kærlighed strømmende igennem mig.

Hvem ventede en pandemi? Den 19. marts begyndte vi vores sociale isolation. Jeg, der var kommet med ønsket om at "udforske" Amazonas, at se skønheden, at høre dens lyde, at navigere på vand, at gå på dens overflade, at være sammen med befolkningen, skulle blive hjemme. Blive hjemme, men ikke alene! Jeg var sammen med søstrene i kommunitetet, og dem kendte jeg ikke: sr. Ana Clara, sr. Ignês og sr. Jane. Hvilken kostbar gave det var at leve sammen med dem, at se hver deres rytme, at tale sammen uden hastværk, at se missionens virkelighed gennem det, de delte. Jeg kan sige, at jeg blev introduceret til missionen og arbejdet i menigheden gennem det, de delte, og ved den daglige fejring af eukaristien. Jeg huskede øjeblikkeligt vores første søstres køkken og det store mysterium i Jesus' 30 år i Nazareth – i hverdagslivet og i det enkle lærte Jesus at være menneske, og jeg lærte at blive missionær i Amazonas.

Kommunitetet i en båd med andre: sr. Ana Clara Covino (Cuneo), sr. Ignês Cristina Malinoski (Chambéry), sr. Rita Evejania dos Santos og sr. Talita Angelica da Silva (Istituto, Italien)

Missionen åbnede sig op på andre måder også – for eksempel at vandre med folk via computeren online, at dele evangeliet og P. Médailles maximer via computeren (WhatsApp) samt lave materialer, der kunne deles via sociale medier. Internettet skabte nye horisonter i arbejdet som missionær, og vi opdagede dets muligheder, selv med vores begrænsede internetforbindelse og elektricitet.

Vi lavede konkurrencer online for de unge, og grupper blev involverede og producerede meget rigt indhold. Vi holdt møder med den lokale kirke, producerede videoer, hvori vi delte vores Kongregationers historie og samarbejdede om temaer fra Amazonas-synoden. For at være tæt på de lokale ledere, producerede vi videoer i forbindelse med forskellige begivenheder som eksempel påske, Laudato Si-ugen og Ugen for Ordenskald. Vi overvandt vores tekniske begrænsninger og opdagede, hvad vi kunne foran kameraerne.

Vi fejrede sammen med de unge Dagen for Ordenskald med

en vigil efterfulgt af alle sundhedsanbefalingerne! Og vi organiserede to møder om kald, og det lærte os, at vores mentalitet skal tilpasses virkeligheden i Amazonas: uden hast, ikke for tidligt og i små dråber, der gør dig mere tørstig i stedet for at give dig en kop med vand, der slukker din tørst på én gang. Og når det var muligt, mødtes vi med de lokale ledere til bøn, og for at dele og at motivere dem til at genoptage arbejdet i menigheden. Pandemien skærpede vores kreativitet! Det er umuligt ikke at blive ked af det på vegne af de truede, de negligerede og glemte liv, på naturens vegne og Skaberværket. Missionen kalder og inviterer os til at give det bedste, vi kan, med helt enkelte ting.

Amazonas råber, indbyder, giver og deler missionens adgang til denne befolkning, der selvom de i første omgang er mistænkelige, kun kan sige ja til evangeliseringsprojektet. Den kalder efter missionærer, der er villige til at donere deres lidenhed, ligesom jeg, der anerkender, at de kun er samarbejdspartnere i at bygge Guds rige.

Tværkulturel erfaring i Tanzania

Sr. Naina Javed

Pakistan

Den 14. marts 2020 forlod jeg Pakistan for at tage på min missionsrejse til Tanzania (Songea, Mateka) for at få min tværkulturelle erfaring forud for min aflæggelse af mine evige løfter. Selvom planen var, at jeg skulle rejse hjem i juni måned, forlængede Covid-19 mit ophold til 4. september. Da jeg ankom i Songea, blev jeg modtaget hjerteligt og varmt af sr. Josiane (Brasilien), sr. Nilza (Brasilien), sr. Valesca (Brasilien), sr. Malathi (Indien), sr. Carmeline (Indien) og sr. Marian (Irland).

For mig var det Guds mysterium, fordi præcis to dage senere lukkede alt ting – også vores Sankt Joseph Missions Center – på grund af Covid-19. Men livet stoppede ikke. Fra Mateka-kommunitetet tog jeg til Msalaba Mkuu, der er en landsby, hvor jeg underviste i matematik, grundlæggende brug af computer samt læsning af åndelig litteratur for kandidaterne Rita og Martina. Enhver kultur har sin egne måder at opføre sig på, sprog, mad og sociale systemer, så det var en stor udfordring for mig at lære deres sprog. Jeg fik noget undervisning i "Kiswahili" – frøken Kitut underviste mig i "hilsesmåder", sr. Valesca i grammatik og frøken Sarah i samtale. Her i Tanzania er folk meget venlige, åbne og brillante til at hilse.

Jeg besøgte også familierne i de to landsbyer "Hunga" og "Msindo" sammen med sr. Josiane. Befolkningen var meget kærlige, blide, hårdtarbejdende og meget generøse. De fleste af dem er bønder, der sælger

Sr. Naina ved et træ i Tanzania

grønsager og frugter på markedet for at tjene penge, så de kan forsørge deres børn. At jeg var nødt til at gå udenfor for at trække vand op af en brønd udfordrede mig til at reflektere over min forpligtelse – særligt fattigdomsløftet og den dybe medfølelse med de fattigste af de fattige. Den 23. maj – efter at have haft en meget dyb erfaring i "Laudato Si-ugen", der gjorde mig klar over, at alt er forbundet – flyttede jeg tilbage til Mateka-kommunitetet. Den 1. juni genåbnede alle skoler og vores Sankt Joseph kostskole, og vi kunne byde 61 piger, der går på forskellige skoler, velkommen. Jeg var involveret i alle opgaver på kostskolen, hvor pigerne havde tilstrækkelig tid til ekstra undervisning i historie og matematik. Der underviste jeg 13-15-årige med succes. På centeret udviklede pigerne deres potentiale som ledere ved at tage ansvar, og det hjælper dem med at forberede dem på deres lysende fremtid.

Den 14. juni besøgte sr. Malathi og jeg Nasuli-skolen (et gymnasium) i Namtubo for at fremme kaldsarbejdet. Vi havde et behageligt og udfordrende møde med disse piger. Den 21. juli underviste jeg i Pakistans historie, kultur og aktuelle situation på Mahinya-universitetet for 38 voksne studerende. Der var god kontakt til dem, og de stillede spørgsmål om Pakistan. Jeg brugte også noget tid med børnehaverbørn, og jeg fik mulighed for at tage til Peramiho for at se den første benediktinske missionskirke, hostel, boghandel og museum.

At stå overfor det tværkulturelle forandrede mit liv. Det var en tid, hvor jeg blev genfødt. I det internationale kommunitet erfarede jeg accept, fleksibilitet og åbenhed samt en dedikation til missionen. Det opmuntrede mig til at vokse mere i livet som missionær, sensitivitet i forhold til andre og skaberværket. Jeg følte stærkt "et kald indeni et kald".

Kun søstrene bliver her

Monika Forsslund

Medlem af menighedsråd og Caritas, Sankt Olof, Sundsvall, Sverige

“P rästerna de komma och gå, endast systrarna bestå...”
 (“Præsterne kommer og går, kun søsterne bliver her...”)

Sådan opsummerer Monika Forsslund Sankt Joseph Søstrenes tilstedeværelse i sognene i det nordlige Sverige:

Når jeg tænker på minderne fra 50'erne og 60'erne – hvad ser jeg så? Jeg ser et meget lille sogn, der svarer på behovene i hele den nordlige region; det er et stort område svarende til det halve af landet. Jeg ser også en præst, der gør tjeneste og som ankommer i en

Folkevogn. Så bevæger mine minder sig til 1970'erne og 1980'erne, hvor præster fra Oblatfaderne gør tjeneste i den ene halvdel af nordlige region.

Luleå og Umeå blev sogne med hver deres egen præst. Men det nye var Sankt Joseph Søstrenes tilstedeværelse. I 70'erne og 80'erne havde vi den glæde her i Sundsvall at byde søstrene, som bidrog til udviklingen af dette sogn, velkommen. De arbejdede særligt med unge, børn og familier.

Fra 90'erne udviklede sognet sig endnu mere takket være sr. Lilas og sr. Beatriz' ankomst. Mange præster er kommet og gået, men I søstre, er blevet her. Søstrenes tilstedeværelse her var og er meget markant. Man kan ikke forestille sig, hvor vigtig deres tilstedeværelse er.

I tillæg til at være en stor støtte for sognepræsten, har søstrene undervist i katekisme til børn og unge, besøgt familier og syge, deltaget i bønnegrupper, givet retræter, bibelstudier mm. . . .

Uroen og krige i verden har også sat sig spor her i den nordlige del af

landet. Familier i eksil fra Chile kom her i 1980'erne, i 1990'erne kom familier fra Bosnien, fra Filippinerne og Afrika er kommet hertil, og det siger selv, at familier anklaget i Irak har fundet tilflugt her.

Og I to – sr. Beatriz og sr. Lila – har hele tiden være der for at hjælpe, støtte, opmuntre, bede og endda løse praktiske problemer. I følte et behov for at starte en lokal gruppe af Caritas, og i den har I sammen med andre, kæmpet for at give disse mennesker et nyt liv og så meget sikkerhed som muligt.

Alligevel – for at fatte mig i korthed – I er søjlerne og kontinuiteten i vores sogn. I – Søstre af Sankt Joseph – er en kilde til inspiration for os.

Vi – Caritas-gruppen og repræsentanter for sognet – er meget taknemmelige for jer Søstre af Sankt Joseph og for alt det, I er for os, og alt det I gør for os. Vi beder for, at Gud må bevare jer i mange, mange år endnu.

(fra venstre mod højre) Nationernes Fest

Coronavirus former valg via Google Forms

Sr. Navya Neelamvilail

Pachmarhi-provinsen, Indien

Den 13. september 2020 valgte søstrene i Pachmarhi-provinsen i Indien Den Forberedende Komite til Provinskapitlet online via computeren. Provinsrådet bestående af sr. Annies Padayattil (Provincialpriorinde), sr. Navya, sr. Rohini og sr. Shobha (Provinsrådgivere) ventede med krydsede fingre til afstemningen var slut. Årsagen var, at det var første gang, at valget af et team skete online i Provinsen; vi havde fået tilladelse fra Generalrådet.

Navnelisten med søstre berettiget til at blive valgt til Den Forberedende Komite blev skrevet ind i "Google Docs". Dette skema blev så sendt til alle kommuniteter via en e-mail fra Provinsrådet. Hver søster i Provinsen skulle så sætte et flueben ved fire søstre på listen. De brugte i Google Docs.

Da vi vidste, at nogle søstre i Provinsen måske ikke var stand til at stemme online, blev e-mailen med skemaet sendt til kommunitetets e-mailadresse. Hvis der var seks søstre

i kommunitetet, skulle hver en af dem sende et svar, og det gav et samlet svar i seks dele fra kommunitetet. Provinsrådet ventede sammen ved én computer for tjekke svarene, der kom ind, og for til sidst holde antallet af modtagne svar op imod antallet af søstre i Provinsen. Mens processen var i gang, viser Google svarene, der kommer ind, og tæller svarene, når de kommer. Efter en time var stemmeafgivningen slut.

Da valg online skulle ske for første gang, fik søstrene efter indkaldelsen til Provinskapitlet i maj 2021 den 8. september en demonstration af den nye måde at stemme på. Demonstrationen skete via Zoom. Og derefter var der en dag til test for kommuniteterne, inden det egentlige valg. Vi sendte en liste med tilfældige navne ud, og så bad vi søstrene i Provinsen om at udfylde skemaet og sende det retur hver især. Vi gjorde det for at sikre, at alt virkede som det skulle.

På den rigtige valgdag foregik stemmeafgivningen hurtigt, og det var fuldt ud en succes. Antallet af svar og antallet af søstre stemte overens. Provinsrådet offentliggjorde resultatet den samme dag: sr. Alice Abraham, sr. Francis Joseph, sr. Lilly Padayattil og sr. Sunanda Tete blev valgt som komiteens medlemmer.

Det var takket være Coronavirussen, vi tænkte over en anden måde at stemme på til komiteens medlemmer. Hvis det var sket på den sædvanlige måde, ville det være sket med post fra kommuniteterne til Provinsrådet, og det ville have taget mindst 15 dage før alle stemmerne var ankommet (under normale omstændigheder og uden coronavirus). Nu hvor pandemien er her, ville det have taget op til en måned. Coronavirussen får os langsomt men sikkert til at finde nye måder at kommunikere og leve i verden på.

Tilbage i skole efter pandemien

Lorge de Godoy
(vicedirektør på Sankt Josephs Skole)

Brasilien

Da reglerne for social afstand blev sat i værk for 6 måneder siden, stod uddannelsessystemet over for mange udfordringer. Det udførte arbejdet ved at genopfinde sig selv, ved at overvinde forhindringer og fra den ene dag til anden forandrede lærere, der plejede at stå i et klasseværelse sig til lærere, der underviste virtuelt via computeren. Og de studerende tillod med glæde, at de kom ind i deres hjem, så de kunne bygge nye måder at undervise på og at lære på sammen.

I den periode arbejdede Sankt Joseph Skole i Caxais hårdt med at organisere og forberede omgivelserne til, at eleverne kom tilbage til skolen. Vi planlagde sammen, hvordan den personlige kontakt på skolen igen kunne ske og havde fokus på sikkerhed og beskyttelse af personale og studerende.

Med protokollen nedskrevet blev hele personalet instrueret og trænet, fordi alle var involveret og kaldet til at forpligte sig selv til dette projekt med omsorg for den enkelte og for fællesskabet. Protokollen indeholder ud

over en beskrivelse af Covid-19 også regler for socialt samvær i disse særlige tider.

Pandemien har udfordret os til at genskrive historien om Sankt Josephs skole, der har eksisteret i 120 år. En ny måde at være underviser på vil blive skrevet ned, genindførelse af regler og genopfindelse af måder at opretholde ekspertisen i det, vi gør: at gøre vores bedste lige nu og at uddanne for livet. Derfor kan vi ikke vige fra vores forpligtelse eller ignorere disse nye tider.

De nye måder at være underviser på har udfordret os til at bruge ny teknologi, som er et redskab til at facilitere kommunikation og dele viden. Den har hjulpet os til at forbedre vores færdigheder i brugen af teknologi. Disse redskaber er kommet for at blive, og selvom vi også brugte dem tidligere, vil de nu tilføje en ny dimension i klasseværelset og uden for klasseværelset som en allieret med læreren.

Selv i mødet med den nye virkelighed er aktiviteter, projekter, fejring og den almindelige dannelse ikke stoppet, fordi teknologien har været en anker, der viste vejen, skabte håb og kreerede mulighed for at være

sammen samt har bragt en følelse af tilhørsforhold til skolen og forpligtelse i forhold til skolen. Selvom vi ved, at manglende menneskelig kontakt var et af de elementer, som var dybest savnet i tiden med social isolation.

Med Guds nåde og beskyttelse af Sankt Joseph bliver vi ved med at stå fast i vores formål, overvinder forhindringer og troende på enhed som et element i styrke. Vi er sikre på, at morgendagen vil blive bedre, og at de ting vi lærer nu vil hjælpe os til at blive mere menneskelige og have tillid til guddommeligt forsyn.

REDAKTØR

Sr. Barbara Bozak
Sr. Eliana Aparecida dos Santos

GRAFISK DESIGN

Sr. Navya Neelamvilail

OVERSÆTTELSE

Anette Jensen
Sr. Cristina Gavazzi
Sr. Joyce Baker
Sr. Margherita Corsino
Sr. Maria Elisabete Reis
Sr. Marie-Pierre Ruche
Sr. Preeti Hulas
Sr. Ivani Maria Gandini

DISTRIBUTION

Rossella Galli
www.csjchambery.org

E - MAIL

icc@csjchambery.org